

Скарбничка

УЖЕ СЛИШКОМ

ПОЗДНО 3

Пригоди шукачів 4

злочин 6

ЦІКАВО ЗНАТИ 7

НАЙДЕННАЯ СУМКА 8

ВЕСЕЛЫЙ ENGLISH 9

Хто такий «Івана 3:16»? 10

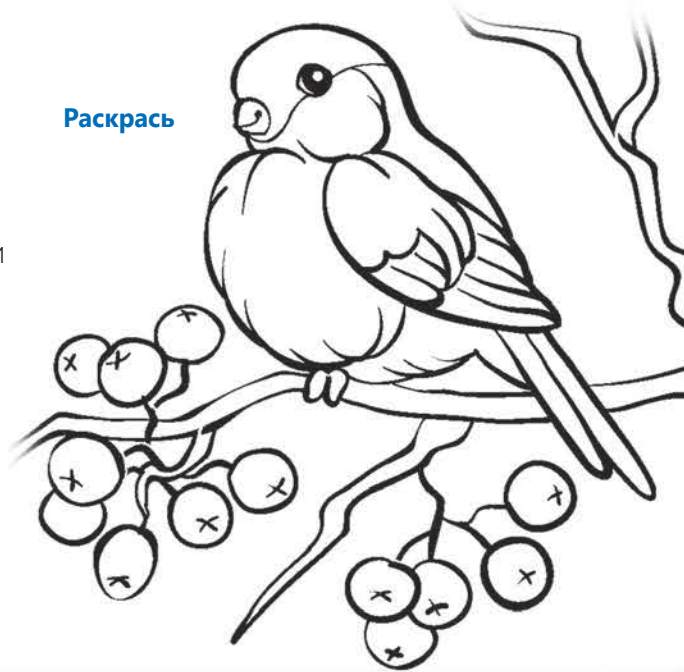
Я сделаю доброе дело –
Пойду покормлю воробьев.
Свой борщ из тарелки несмело
Я в баночку вылить готов.

«Ой, бабушка! Что же не спится
С сестренкой моей тебе там?
Скажи мне, что любят синицы?
И вкусен ли борщ воробьям?»

«Ах, внучек! Напрасны старанья –
Мой борщик, поверь, не для них!
Коль есть его нету желанья,
Будь смелым и не обмани!»

Найди в себе честность и силу
Голодным побыть до зари.
А глупостей, внучек мой милый,
Ты в тайне от нас не твори!»

Раскрась

Снегири

Маша и Юля смотрели через окно на красивый медленный снегопад. Снежинки так красиво кружились в воздухе, что девочкам очень захотелось выбежать на улицу и подставить свои ладошки в рукавчиках, чтобы снежинки, опустившись на них, могли, словно кружево, украсить их. Но, к сожалению, сестрички еще не совсем выздоровели и на улицу мама их не выпускала.

– Ой, посмотри, какие птички милые, Юля, – обратила внимание своей сестрички Маша. – Какие у них красивые красные животики. Как будто яблочки на деревьях.

– Это снегири! – обрадовалась Маша. – Давно они у нас во дворе не появлялись. Посмотри, как много их прилетело. Вон еще и на том дереве, и на следующем! До чего же замечательная картина: деревья

белые-белые от снега, а на их ветках сидят красногрудые снегири!

В комнату вошла мама и тоже стала вместе с девочками любоваться пейзажем за окном.

– До чего же красивый наряд у этих маленьких птичек! И они напоминают нам о том, что Господь нас очень любит! – сказала мама, не отрывая глаз от прекрасного зимнего пейзажа.

– Почему, мамочка? – спросили девочки одновременно.

– Потому что если об этих маленьких созданиях Бог так заботится, одевает их в такой прекрасный наряд, то насколько больше Он любит нас! Ведь Он Сам сказал: «Вы лучше многих малых птиц!» К тому же мы можем поучиться у птичек радоваться при любых обстоятельствах. Посмотрите: на улице зима, холодно, все покрыто снегом, трудно

птичкам с питанием, а они все равно весело насвистывают свою песенку. Поэтому нам тоже не стоит унывать, а чаще радоваться жизни. Почему бы и нам с вами не спеть вместе песенку, прославляющую Бога?

И мама предложила девочкам спеть веселую песенку, которую она сама выучила еще в детстве, а потом научила и своих дочерей. Девочки с удовольствием спели ее вместе с мамой. И им даже показалось, что снегири за окном стали громче петь. Наверное, птички услышали песенку, которую они спели, и стали подпевать им.

– Мама, давай еще раз споем, ты видишь – снегирям понравилось, – предложила Юля.

И радостная песенка снова зазвучала в их комнате. Девочки пели и радовались прекрасному времени года – зиме.

Однокласники

3

Добрі справи

5

Самый замечательный Гость

11

Алла Кривоносова

Однокласники

Дівчинка Софійка охоче ходить до школи. Особливо вона полюбляє спілкуватися зі своїми веселими та гомінкими однокласниками.

Одного прохолодного дня, як зазвичай, до класу увійшла вчителька Раїса Василівна. Вона була чимось засмучена. Причиною цього неспокою було, як виявилось, те, що дівчинка Наталка серйозно захворіла і тепер потребує не тільки лікування в медичному закладі, а й дружньої підтримки небайдужих однокласників. Раїса Василівна запропонувала учням свого четвертого класу щодня провідувати дівчинку в лікарні. Усі одноставно вирішили по двоє приходити до Наталки і підтримувати її в цій непростій ситуації.

Охочих першими завітати до хворої було чимало. Проте Софійка, дівчинка стримана та розсудлива, вирішила не поспішати, зачекавши, коли запал та ентузіазм в інших школярів почне згасати, тоді вона неодмінно провідає Наталку.

Минув тиждень, потім ще один, майже всі однокласники провідали дівчинку. Софія вже подумки готувалася до зустрічі зі своєю однокласницею. Та зранку вчителька повідомила дітей про те, що відтепер школярам не

дозволятимуть приходити до Наталки, тому що деякі хлопці нечемно і невиховано поводити себе в медичному закладі. «Мені соромно за вас, а головне – те, що тепер ваша однокласниця залишиться без потрібної підтримки», – засмучено промовила вчителька. Після цих слів діти принишкли, кожен думав про щось своє, особливо соромно було Миколі і Мирославу, через яких виникла ця неприємна ситуація.

Утім, саме цього дня Софія вирішила провідати Наталку, тим більше, що вона вже скучила за нею. Що ж тепер робити? Софійка розповіла про все своїй матері. Мама підтримала бажання донечки провідати однокласницю. Без зайвих слів вони удвох з донечкою стали на коліна і попросили допомоги в Господа. А потім дівчинка взяла фрукти й пішла до лікарні, у якій перебувала хвора однокласниця.

Трохи хвилюючись, але з непохитною вірою в те, що Господь їй допоможе, дівчинка рішуче увійшла до потрібного відділення. Там її побачили чергова медсестра та лікар. Вони зупинили дівчинку (невже не дозволять?), але відступати було пізно. «Можна мені побачити хвору з другої палати?» – запитала Софія. «Проходь, будь

ласка», – почула у відповідь вона. Не вірячи в те, що все так просто вирішилося, Софія увійшла до Наталчиної палати.

Хвора однокласниця неймовірно зраділа Софійчиному візиту, вона розповіла їй, що вже кілька днів однокласники її не провідують, лише батьки спілкуються з Наталкою в лікарні. Дівчатка тривалий час обговорювали всі шкільні події.

У піднесеному настрої Софія тепло попрощалася з Наталкою, бажаючи хворій одужати якомога швидше. Софія вже вийшла із палати, без поспіху попрямувала до виходу, як несподівано почула розмову тих медиків, котрих зустріла раніше. Виявляється, вони очікували приходу доньки одного з лікарів, за яку і прийняли Софійку. Але це не просто випадковість. Софійка попросила вибачення у медичних працівників за негарну поведінку деяких своїх однокласників і побажала лікарям успіхів у їхній нелегкій праці.

Зовсім скоро Наталка одужала і знову повернулася до рідного класу, де на неї чекали дружні однокласники. А Софія переконалася ще раз у тому, що Господь може допомогти вирішити будь-яку проблему, адже Він – всемогутній!

Очень скользко на дорожке.
Дождик капал поутру.
«Дай-ка ком земли, на крошки
Я в ведерке разотру.
И дорожку осторожно
Посыпаю той землей.
Вот теперь ходитъ,
возможно,
Нам не страшно
здесь с тобой!»

Дорисуй kota.

Подбери для каждого снеговика шарфик.

Дорожки

Проведи линии по пунктиру.

Лабиринт

Помоги коту добраться до кошки на крыше. Он может прыгать только по пустым окнам, вверх-вниз, вправо-влево (по диагонали нельзя).

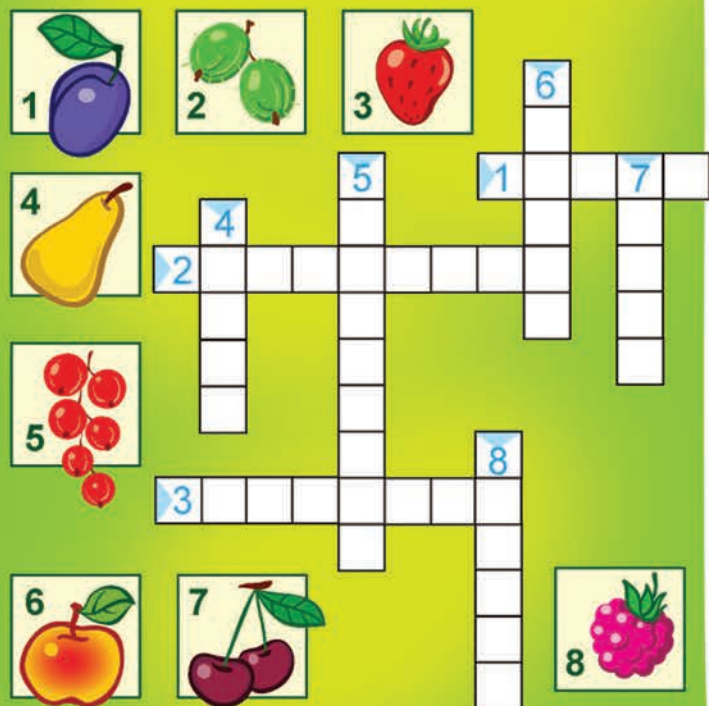
Уже слишком поздно

Артур Максвелл

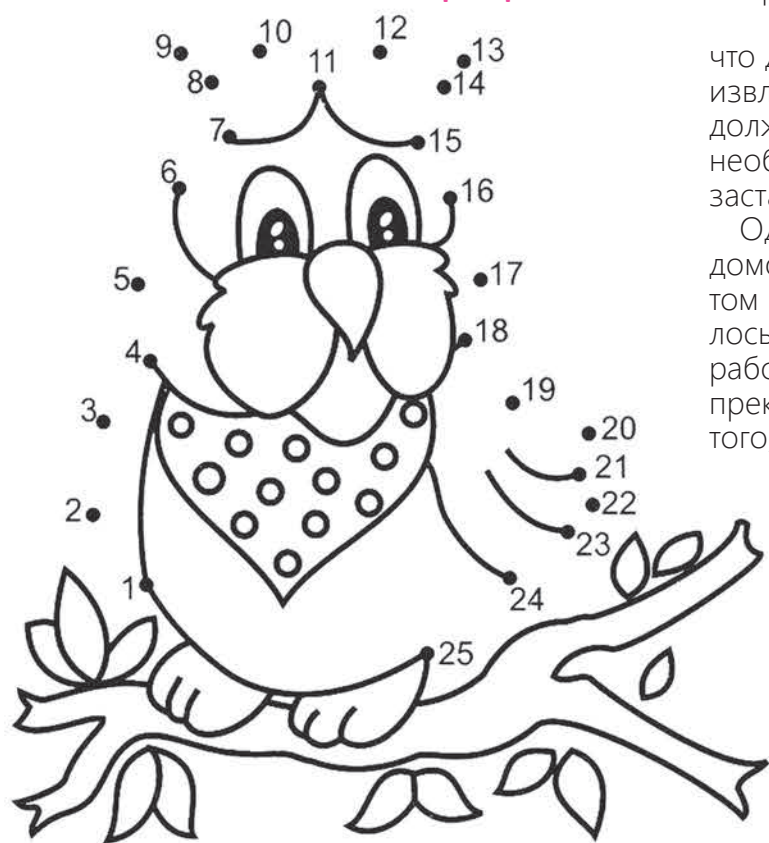
Фруктово-ягодный кроссворд

Вспомни, как называются фрукты, изображенные на картинках, и разгадай кроссворд.

Раскрась

Соедини точки и раскрась.

Трудно сказать, почему Алекс так поздно возвращался из школы. Это случилось довольно часто, и когда мама хотела узнать причину, он не мог объяснить ей.

Конечно, иногда у него были веские оправдания. Например, его задержал учитель, или лопнула шина велосипеда, или же случилась авария, и он остановился, чтобы посмотреть. В таких случаях мама обычно говорила ему: «Хорошо, дорогой. Это, конечно, веская причина. Но почему ты задерживаешься так часто?»

Большей частью он бездельничал и болтал с друзьями. И всякий раз удивлялся, почему мама недовольна им и почему вечером остается так мало свободного времени.

Как-то мама подумала, что для того, чтобы Алекс извлек для себя урок, должно произойти что-то необычное. И случай не заставил себя долго ждать.

Однажды папа вернулся домой днем в приподнятом настроении. Ему удалось пораньше закончить работу, и у него появилась прекрасная идея насчет того, как доставить радость своей семье.

— Скорее собирайтесь, — весело сказал папа.

— Что случилось? — спросила мама.

— У меня выдался свободный вечер, — ответил

он, — и я хочу отвезти вас на озеро. Я уже позвонил в кафе на пристани и заказал столик у окна, почти у самой воды. Собирайтесь быстрее, не теряйте ни минуты!

Мама поспешила наверх, чтобы переодеться, предупредив младшую сестренку Алекса, чтобы та поторопилась. В доме поднялась суматоха.

Тут мама вспомнила об Алексее.

«Как жаль, — вздохнула мама, — он до сих пор не вернулся из школы».

— Еще не вернулся? — спросил папа. — Ведь он должен быть дома в четыре часа.

— Да, — сказала мама, — но...

— Сейчас ровно четыре, — произнес папа. — Через пять минут мы должны выйти из дому. Я думал, что в это время Алекс уже дома. Мы не можем ждать его одного...

— Да, да, — ответила мама торопливо. — Мы будем готовы через несколько минут.

Мама ждала и надеялась, что на сей раз Алекс придет домой вовремя. Но он не появлялся.

Папа продлил время милости еще на пятнадцать минут, а мама упростила подождать еще пять минут. Но по прошествии двадцати пяти минут отец не выдержал:

— Я больше не могу ждать ни секунды, — произнес он. — Если Алекс не привык возвращаться домой из школы в положенное время, это послужит ему уроком.

Все сели в автомобиль, папа завел мотор, и ма-

шина медленно двинулась вверх по дороге.

Спустя полчаса Алекс ехал на велосипеде по той же дороге. Он толкнул входную дверь, но она была заперта, тогда он отправился к другой двери, но и та была закрыта. «Странно, — произнес он. — Что же случилось?»

Алекс нашел запасной ключ и открыл дверь. На кухонном столе он нашел записку, которую второпях написала мама:

«Мы отправляемся на озеро и будем обедать на пристани. Жаль, что ты не пришел домой вовремя. Мы полчаса ждали тебя, но больше уже не могли ждать. Мама».

Алекс несколько раз перечитал записку. Дома никого не было, он упал на диван и заплакал. «Подумать только! Они уехали без меня и теперь обедают на пристани... а я здесь дома один! Как обидно! Если б только я вернулся домой вовремя!»

Этот вечер показался Алексу бесконечно долгим. У него было достаточно времени, чтобы подумать о своей привычке опаздывать. Вновь и вновь он вспоминал мамины слова о том, что не следует попусту тратить время и нужно приходить домой сразу после занятий. Он вспомнил, как мама не раз говорила, что когда-нибудь ему придется горько пожалеть о своем поступке.

Так оно и вышло. А ведь это может повториться снова. Ничего подобного! Он больше никогда не станет опаздывать, это было в последний раз!

А сейчас мы перенесемся в Аляску. В поселении Ном разгорелась эпидемия дифтерии, многим детям нужны лекарства. Доставить их нужно из города Анкоридж, который расположен за тысячи миль от поселения! А поскольку разразилась снежная буря, последняя надежда – на собачью упряжку. Помоги собачкам преодолеть этот долгий путь и спасти жизни многих людей!

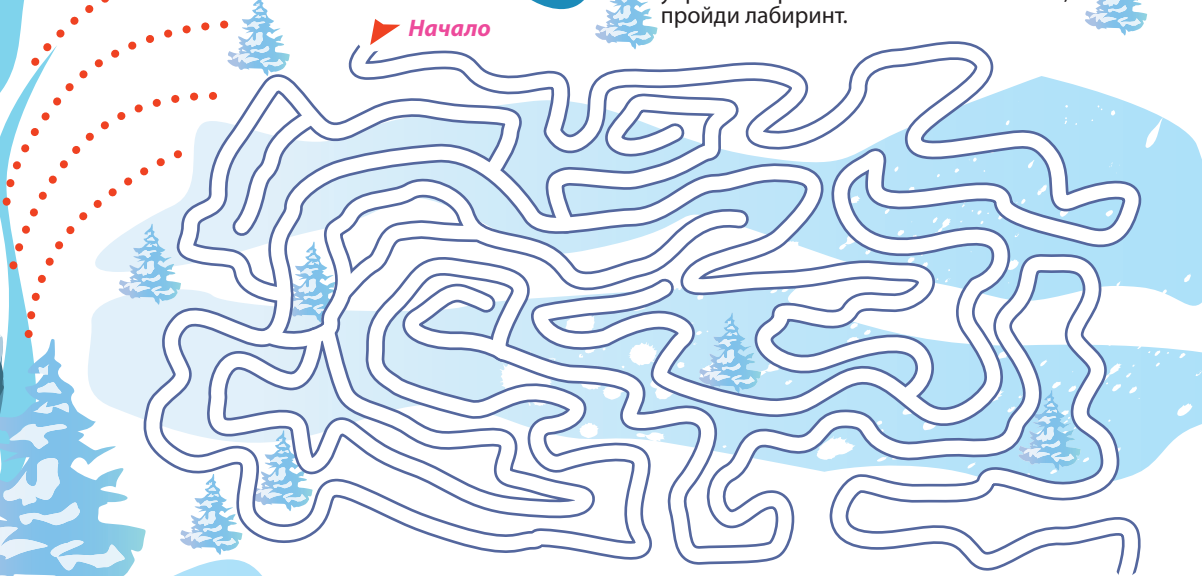
Задание 1

Двигаясь по лесу, собаки разбудили дикого медведя. В ярости он бросается в погоню за упряжкой. Но что это? Впереди замерзшая река! Медведь ломает лед... Помоги собачьей упряжке удачно переправиться через реку, соедини льдины. Составь как можно больше слов на зимнюю тематику из предложенных букв. Буквы можно использовать несколько раз.

Задание 2

Погода тоже преподнесла свой сюрприз: ребят настигла лавина. Помоги собачьей упряжке скрыться в безопасном месте, пройди лабиринт.

Задание 4

Благополучно выбравшись из пещеры, упряжка собак продолжила свой путь. Но снежная буря все усиливалась... Дорогу настолько замело, что собаки сбились с пути. Расшифруй послание, чтобы указать им верную дорогу.

Задание 3

Молодец! Собачкам удалось найти убежище в пещере. Но она довольно непростая – это целое ледовое царство! Вокруг огромные глыбы льда, причудливые узоры и очень много сосулек, которые в любой момент могут сорваться. Помоги упряжке найти выход из пещеры и безопасно пройти этот путь, не повредив лекарства. Реши примеры.

Задание 5

Наконец-то собачья упряжка добралась до города Ном! Благодаря доставленным лекарствам были спасены жизни многих детей! Раскрась картинки.

ДОБРІ СПРАВИ

Жив-був чоботар. Він став удівцем, і залишився в нього маленький син. Напередодні Різдва Христового хлопчик говорить батькові:

— Сьогодні до нас у гості прийде Спаситель.

— Не може бути, — не повірив чоботар.

— Ось побачиш, прийде. Він Сам про це сказав мені уві сні.

Чекає хлопчик дорогого Гостя, у вікно визирає. І раптом бачить: на вулиці двоє старших хлопців б'ють меншого, а той навіть не чинить опору. Вибіг син чоботаря на вулицю, розігнав кривдників, а побитого хлопчика в дім привів. Нагодували вони його з батьком, умили, причесали, і тут син чоботаря каже:

— Тату, у мене дві пари чобіт, а в мого нового друга пальці зі взуття видно. Давай я йому свої валянки віддам, адже на вулиці дуже холодно.

— Нехай буде твоя воля, — погодився батько.

Віддали вони хлопчику валянки, і той радісний пішов додому.

Минув деякий час, а син чоботаря все не відходить від вікна, чекає в гості Спасителя. Проходить жебрак повз буди-

нок, просить:

— Люди добрі! Завтра Різдво Христове, а в мене три дні крихти в роті не було, нагодуйте, будь ласка!

— Заходь до нас, дідусю! — покликав його через вікно хлопчик. — Нехай Бог дасть тобі здоров'я!

Нагодували, напоїли вони з батьком дідуся, пішов він від них радісний. А хлопчик усе Христа чекає, уже непокоїтися почав.

Настала ніч, на вулиці ліхтарі засвітилися, віхола мете.

І раптом кричить син чоботаря:

— Ой, тату! Там якась жінка біля стовпа стоїть з маленькою дитиною. Як же їм, бідним, холодно!

Вибіг син чоботаря на вулицю, привів жінку з дитиною в хату. Нагодували вони їх, напоїли, а хлопчик і каже:

— Куди ж вони підуть у мороз? Он яка надворі віхола розгулялася. Нехай, тату, вони в нас дома заночують.

— Та де ж у нас ночувати? — запитує чоботар.

— А ось де: ти на дивані, я на скрині, а вони на нашому ліжку.

— Що ж, нехай.

Нарешті всі лягли

спати. І сниться хлопчику, нібито приходить до нього нарешті Спаситель і говорить лагідно:

— Дитя Моє! Будь ти щасливим усе своє життя.

— Господи, а я Тебе вдень чекав, — здивувався хлопчик.

А Він говорить:

— Так я ж до тебе тричі приходив, дорогий мій. І тричі ти прийняв Мене.

— Господи, не знав. Але коли?

— Перший раз, коли ти хлопчика врятував від рук хлопців-розбишак...

— Господи, а коли ж Ти вдруге до мене приходив? Я у вікно все дивився, — запитує син чоботаря.

— А вдруге — коли жебраку ви святковий пиріг віддали...

— Ну, а втретє, Господи? Може, я Тебе хоча б утретє впізнав?

— А втретє... Коли дитину з матір'ю прийняли.

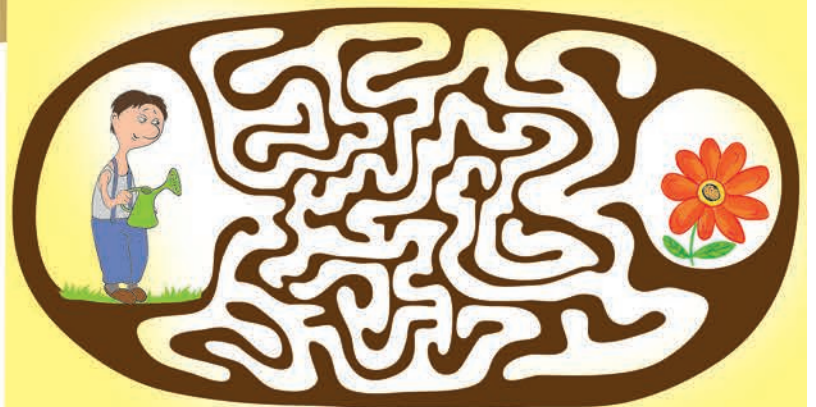
Прокинувся хлопчик вранці і запитує:

— А де ж та жінка з дитиною?

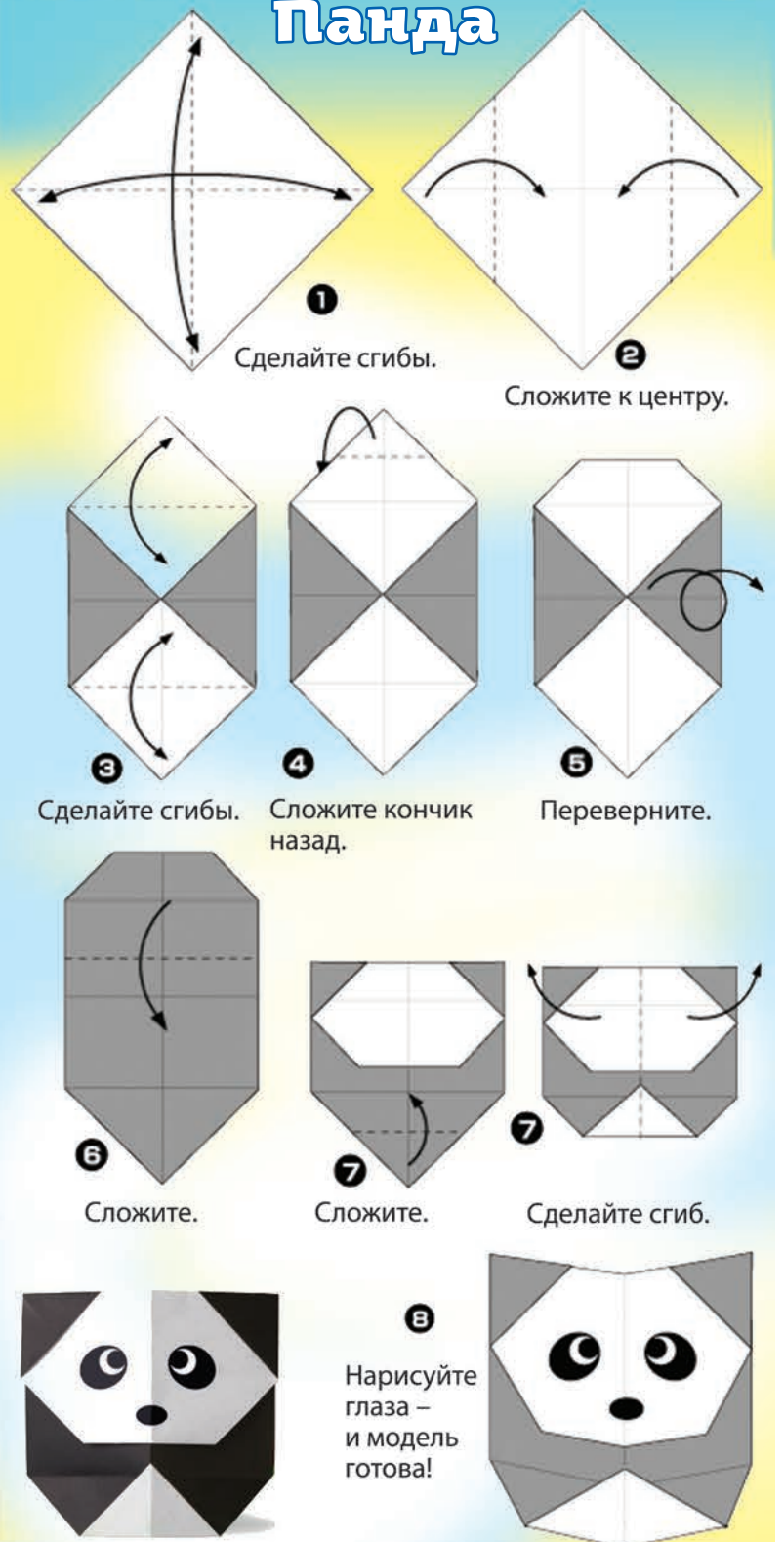
Дивиться — а вдома нема нікого. Валянки, які він вчора бідному хлопчику подарував, знову стоять у кутку, на столі — святковий пиріг. А на серці — така несказанна радість, якої ніколи не було.

Рукавички

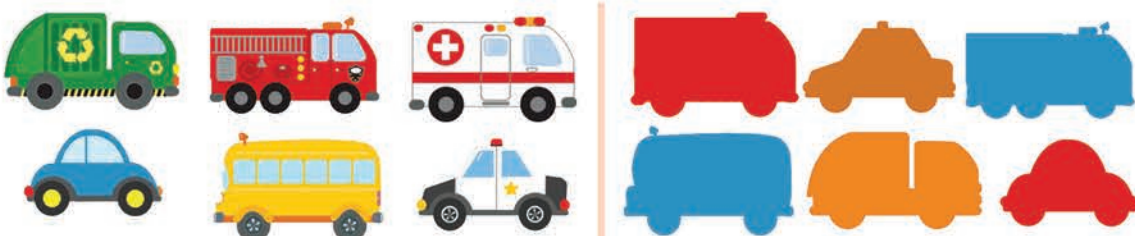
Дорисуй рисунок на каждой варежке. Раскрась.

Панда

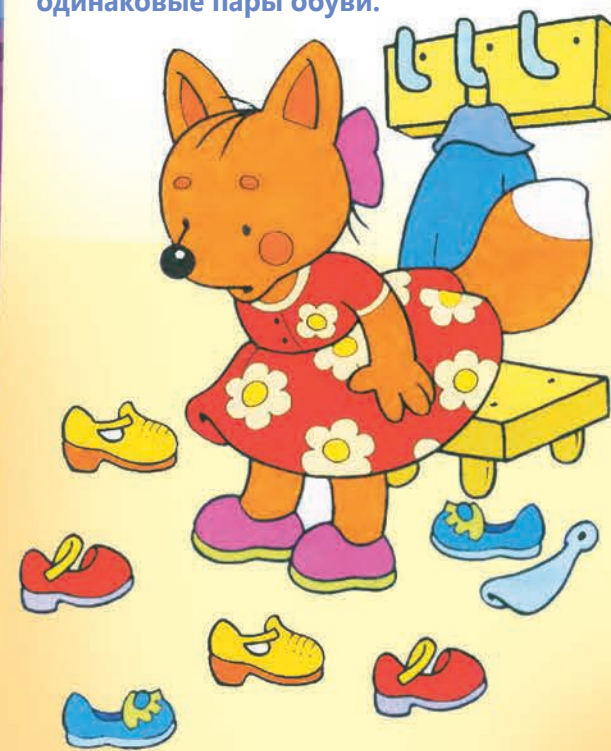
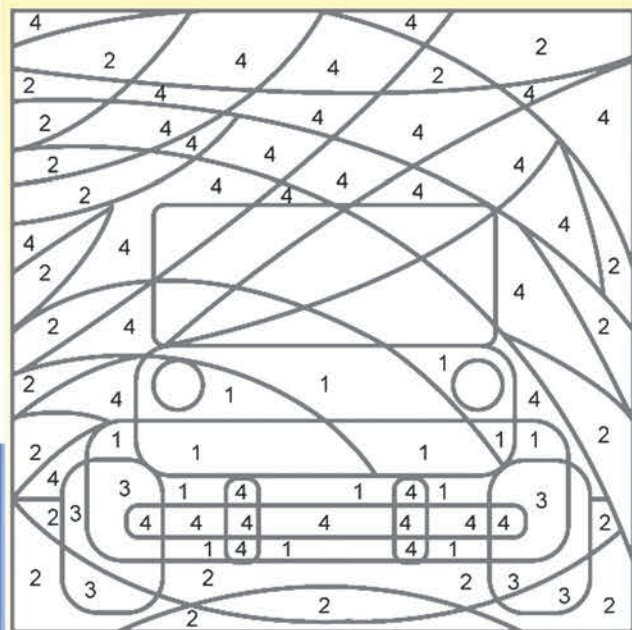

Найди каждой машинке соответствующую тень.

Знайди відповідні тіні тваринок.

ЧОМУ ЗІРКИ ВИДНО ЛИШЕ ВНОЧІ?

Коли сонце зникає за обрієм і надходить ніч, нашим очам відкривається найчарівніша картина на світі – зоряне небо. Усім нам подобається спостерігати за сяючими точками, якими заповнене небо, – зірками. Їх не небі мільярди. Як удень ми не помічаємо світла лампочки чи ліхтаря, так і зірки яскраво сяють у північній та невидимі вдень. Посеред дня можна побачити лише одну зірку – Сонце. Інтенсивність його світла дуже висока. Сонце – не найбільша зірка, окрім того, воно не більше за інші зірки виділяє тепла. Однак Сонце знаходиться близько від Землі і здається величезним. Зірки розташовані дуже далеко від нашої планети, а тому і здаються такими маленькими.

ЛАБІРИНТ

Дізнайся, на яку із планет летить кожен космічний корабель?

ЧОМУ ЗІРКИ БЛИЩАТЬ?

Зірки схожі на величезні вогняні кулі, вони випромінюють велику кількість світла, яке із Землі ми сприймаємо як сріблястий блиск. Це відбувається тому, що зірки утворені з водню та гелію (а ці гази горять). Під час горіння водень та гелій виділяють світло й тепло. Яскравість деяких зірок значно більша за сонячну, хоч існують і неяскаві зірки.

ЧИ ВСІ ЗІРКИ ОДНАКОВОГО КОЛЬОРУ?

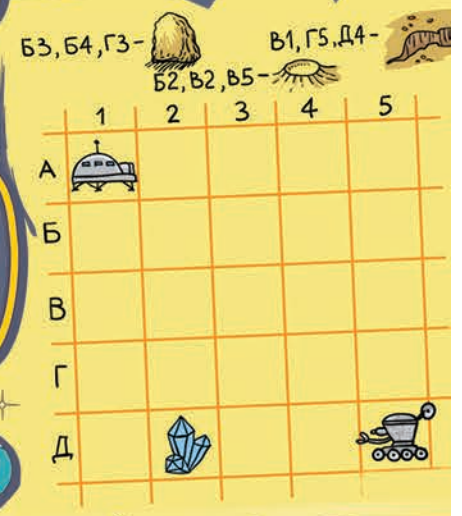
Коли ми дивимося на зірки, здається, що всі вони однакового кольору – біло-блакитного. Але, без сумніву, усі вони різні, їхній колір залежить від температури. Зірки, що виділяють найбільше тепла, – білі та блакитні, середньої температури – жовті й помаранчеві, а червоні мають найменше тепла.

Сонце належить до зірок середньої температури, тому воно жовте.

КАРТА ЛУНЫ

Проложи путь для лунохода к лунной базе, добыв при этом полезные ископаемые. На карте указаны координаты непреодолимых препятствий.

ЯК УТВОРЮЮТЬСЯ ХМАРИ?

Хмари – це маси водяної пари. Водяна пара складається з найдрібніших краплинок, які утворюються під час зіткнення теплого та холодного повітря на поверхні морів, річок, озер та ін. Дрібні краплини води важать дуже мало. І повітря підтримує їх. Коли температура атмосфери знижується, ці крапельки об'єднуються й утворюють великі краплини. Коли вага краплин збільшується і повітря їх вже не може втримати, вони падають на землю у вигляді дощу, снігу чи граду.

ЯКИЙ МАТЕРІАЛ НАЙТВЕРДІШИЙ?

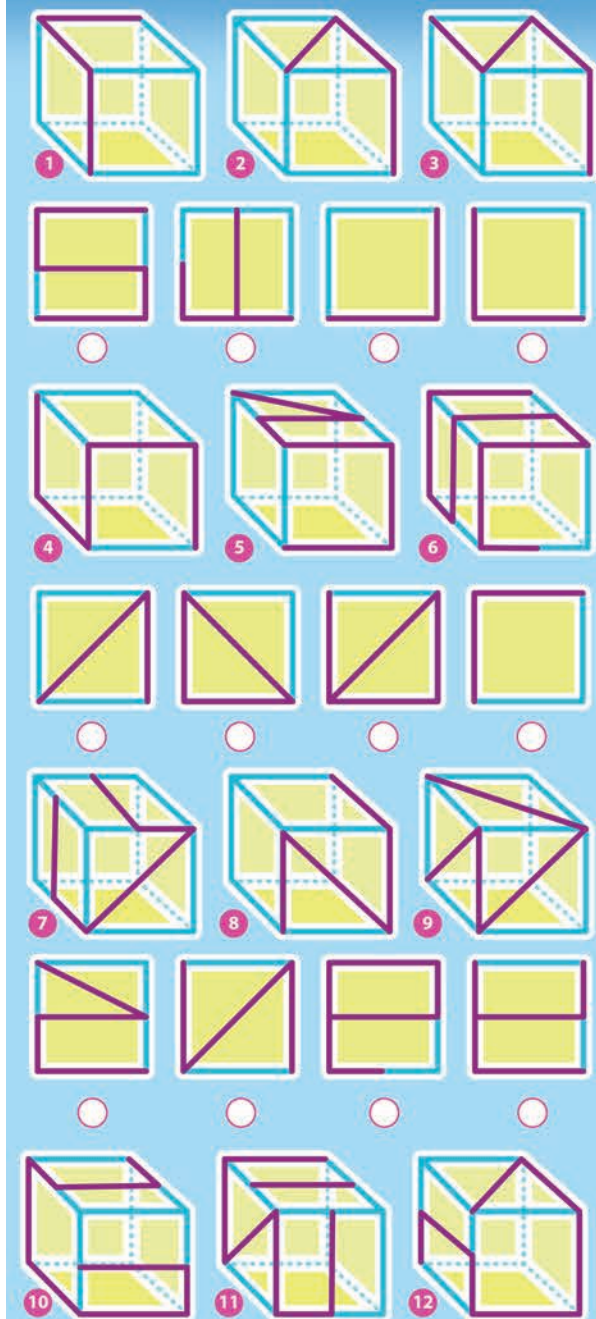
Скло використовують для виробництва віконних шибок, а також пляшок та іншого посуду. Скло тверде, його дуже важко розрізати. Існує інший матеріал, ще твердіший, який легко розрізає скло. Здогадаєшся, що це? Ідеться про алмаз, який є найтвердішим матеріалом у природі. Щоб розрізати скло, використовують невеликий шматочок алмазу. Твердість – це одна з властивостей, яка відрізняє одні матеріали від інших.

ЩО ВАЖИТЬ БІЛЬШЕ?

Коли вода охолоджується до 0 градусів або нижче, то вона перетворюється на лід. Знаючи, що вага води збільшується при замерзанні, можна припустити, що літр льоду має важити більше, ніж літр води. Але це не так, тому що під час замерзання збільшується об'єм води, отже, в одному літрі менша кількість льоду, ніж води. Порівняймо масу: літр води при температурі 0 градусів важить 999 г, а літр льоду – 990 г. Слід пам'ятати про те, що літр у цьому випадку є мірою об'єму, а не ваги.

Найди вид сверху для каждого кубика.

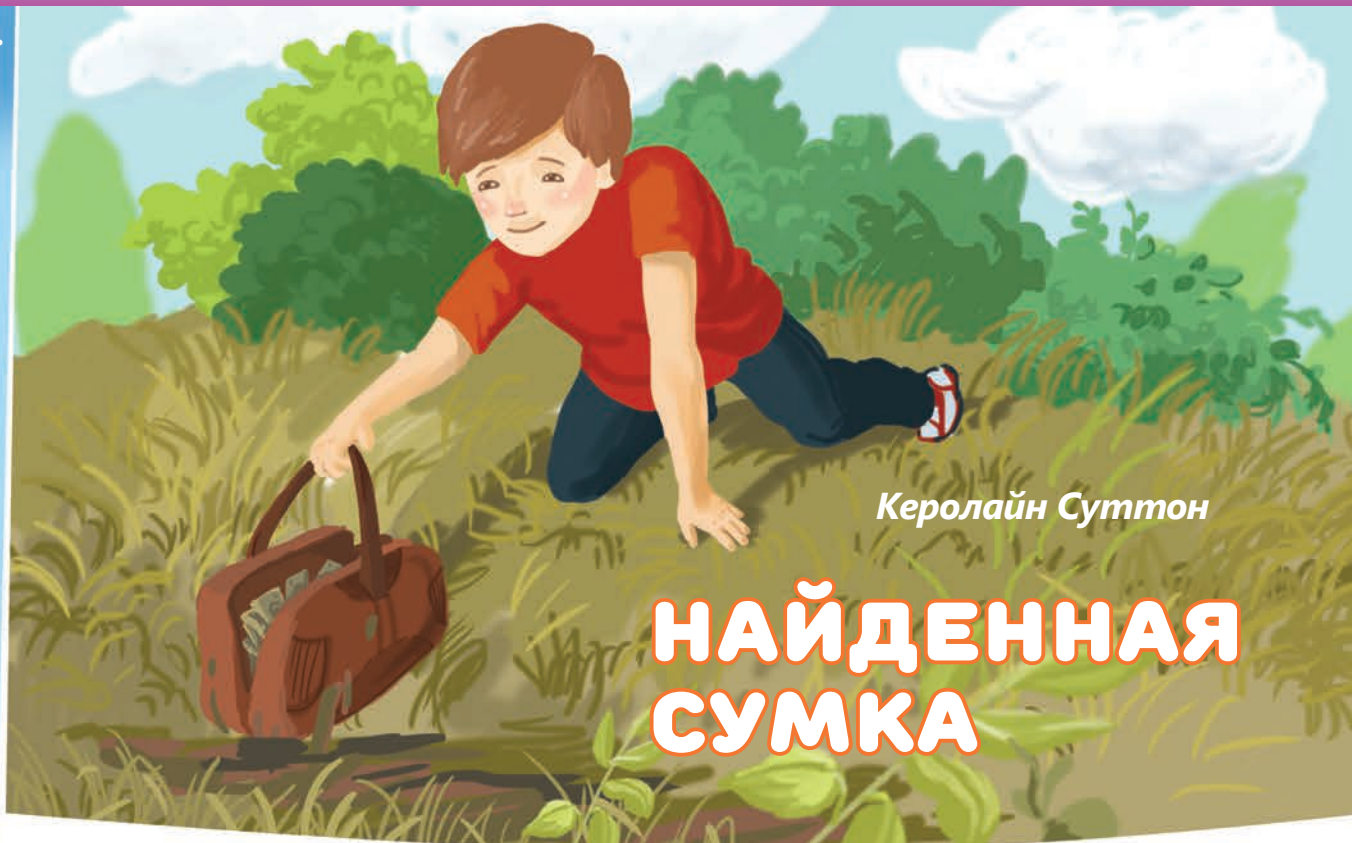
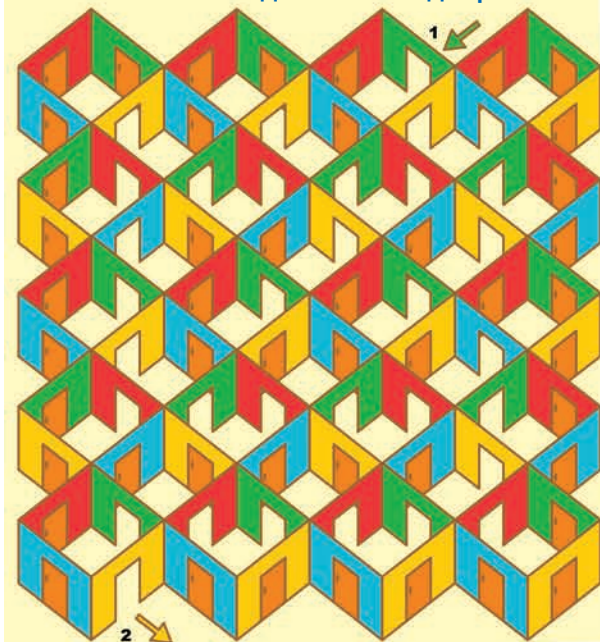

Найди кроликов на картинке.

Лабіринт

Пройди лабіринт, слідує за відчиненими дверима.

Керолайн Суттон

НАЙДЕННАЯ СУМКА

Кентон не мог не заметить коричневый сверток, валявшийся у обочины дороги напротив магазина.

— Должно быть, кто-то выбросил мусор прямо из окна автомобиля, — размышлял паренек.

Повернув руль, Кентон выехал на перекресток. Метким движением он забросил в ближайший почтовый ящик свежий номер газеты.

«Осталось всего две улицы», — с облегчением подумал он.

Для того чтобы свести концы с концами, мама вынуждена была устроиться на вторую работу. Кентон решил развозить газеты, дабы заработать немного денег для семьи. Мама настояла, чтобы часть своего заработка Кентон откладывал на покупку компьютера, о котором мечтал. Отец обещал подарить его, однако он ушел из семьи.

С тех пор жизнь семьи во многом изменилась. Но остались вечерние семейные богослужения, в конце которых мама неизменно говорила: «Перед тем, как мы помолимся, давайте поговорим о том, как поступил бы Иисус, окажись Он на нашем месте».

Кентон, направляясь дальше, свернул обратно. Он вновь обратил внимание на странный объект коричневого цвета, который он ранее уже видел.

Соскочив с велосипеда, мальчик зашагал вдоль сточной канавы. Сумка была чем-то доверху наполнена. «Стоит ли рисковать и брать ее? А вдруг она взорвется? Но что если в ней деньги?» — промелькнуло в голове мальчика.

Кентон вытащил измазанный грязью сверток из канавы. В отблеске фар проезжавшего мимо автомобиля он разглядел выгравированные на сумке буквы: «магазин Маунтайн Вью». Заглянув внутрь, мальчик обнаружил пачки денежных купюр. «Должно быть, тот, кто отвозил выручку магазина в банк, потерял эту сумку», — подумал Кентон.

Он бросил находку в пустую корзину, закрепленную на багажнике. Вскочив на велосипед,

мальчик поспешил было домой. «В этой сумке полно денег, — размышлял он, — может, стоит оставить ее себе?» Он ясно представил себе новый компьютер.

Однако в тот самый момент в голове мальчика мелькнула другая мысль: «А как поступил бы Иисус, окажись Он на моем месте? Было бы нечестно присвоить чужие деньги. Иисус никогда бы так не сделал».

— Иисус, — тихо молился Кентон, — Ты знаешь, как мне хочется оставить эти деньги себе, ведь я мечтаю о компьютере. Но я хочу быть похожим на Тебя, поэтому должен все вернуть».

Через несколько минут он уже выкладывал промокшую сумку на стол у входа в магазин Маунтайн Вью. Незнакомый человек бросился обнимать мальчика. Кто-то из сотрудников протянул Кентону чек на 20 долларов. Его поступок осчастливил очень многих людей.

Позже в тот вечер мальчик рассказал о случившемся матери и брату.

— Женщина, давшая чек, могла просто сказать мне: «Спасибо», — произнес он. — И все же приятнее стать на 20 долларов ближе к своей мечте.

— Сколько же тебе теперь не хватает? — не выдержал Брендон.

— Всего около 1000, — подмигнул Кентон.

На следующий день мальчик заехал на почту, чтобы забрать свежую прессу, которую следовало разнести.

— Взгляни-ка на передовицу! — воскликнул старший почтальон.

Взяв в руки газету, Кентон несказанно удивился при виде собственного лица, улыбавшегося ему с первой страницы.

— Здесь подробная статья о тебе, — сказал старший почтальон, — упомянули даже о том, что ты копишь деньги на компьютер.

Неделю спустя дома у Кентона раздался телефонный звонок.

— Кентон МакДугал, — прозвучало из трубки, — не могли бы вы с мамой подъехать в офис газеты «Юнион Трибьюн»? Мы будем ожидать вас сегодня в 15.00.

Как только Кентон с мамой вошли в офис, их приветствовали пятеро представительных мужчин. Фотограф принялся делать снимки.

— Кентон, — обратился к мальчику главный редактор, — эти предприниматели прочли о твоём благородном поступке. Теперь они желают доказать тебе, что честность в конечном итоге всегда вознаграждается.

Один из мужчин сделал шаг вперед.

— Меня зовут мистер Браннер, — пожимая руку Кентона, произнес он. — Я представляю фирму «Браян Эплайнс». Я читал, что ты копишь деньги на компьютер. Вот чек на 200 долларов.

— Я мистер Хатчинс, — представился мужчина пониже. — Надеюсь, эти 200 долларов приблизят тебя к твоей мечте, — и он протянул Кентону чек.

Остальные предприниматели сделали то же. В результате у Кентона в руках очутились чеки на сумму в 1000 долларов.

— Кроме того, многие из наших читателей также пожелали тебя финансово поддержать, — произнес главный редактор. — Думаю, они обрадуются, узнав, что теперь тебе хватит еще и на покупку нового компьютерного стола, а также необходимого программного обеспечения.

Уже в машине Кентон с мамой смогли разглядеть присланные мальчику чеки. В записке, прикрепленной к одному из них, было написано: «Всегда помни о том, что поступил правильно». В другой было сказано: «Твой поступок меня очень порадовал. Я уже было разочаровался в современных подростках, однако благодаря тебе мое мнение изменилось».

— Мама, — радостно произнес Кентон, — даже не верится, что теперь я смогу купить компьютер с последней версией программного обеспечения, а также принтер и большой монитор! — внезапно он стал серьезным и произнес: — Все это благодаря тому, что я попросил Иисуса помочь мне поступить так, как на моем месте поступил бы Он.

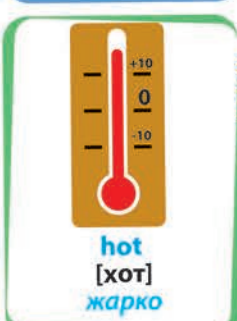
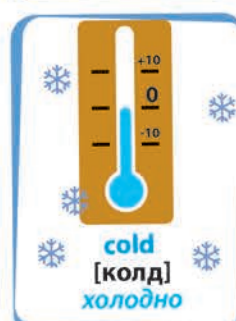
Веселый English

What is the weather like today?

Какая сегодня погода?

Task 1

Read and remember words.
Прочитай и запомни слова.

Task 2

Match the words with seasons that they are connected with and color the picture.
Соедини слова с соответствующими временами года и раскрась картинку.

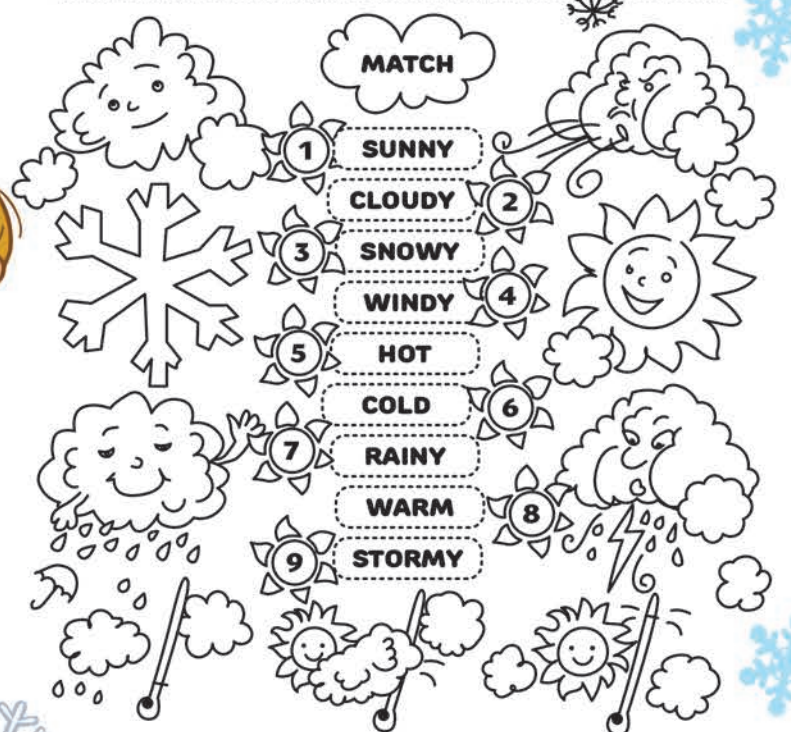

SPRING

SUMMER

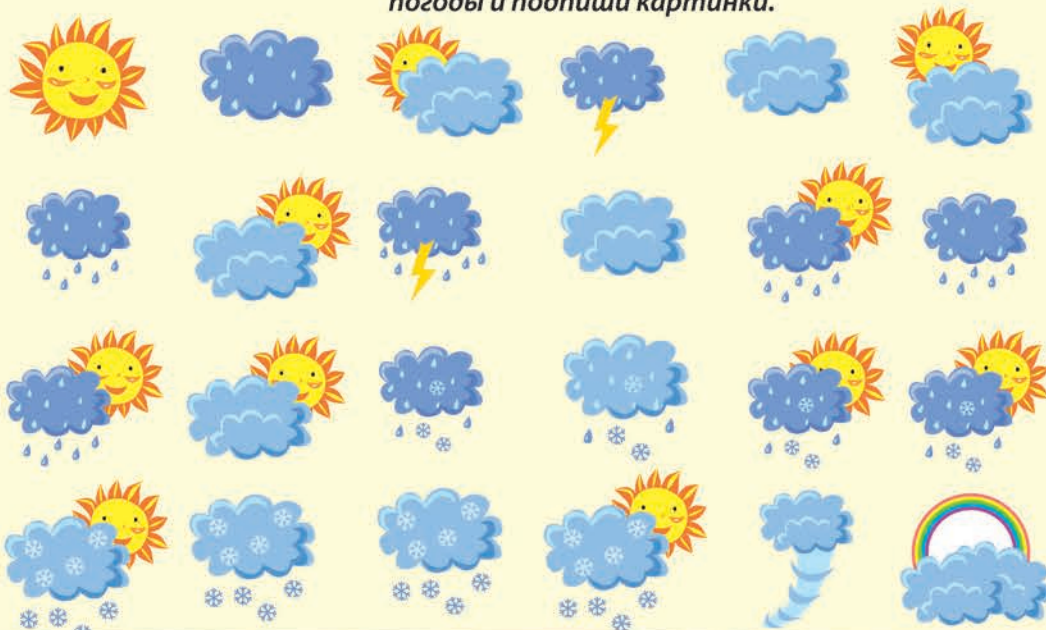
AUTUMN

WINTER

Task 3

Choose the right word for description of the weather.
Подбери нужное слово для описания погоды и подпиши картинку.

SUNNY

CLOUDY

RAINY

WINDY

SNOWY

MONDAY	TUESDAY	WEDNESDAY	THURDAY	FRIDAY	SATURDAY	SUNDAY

Task 4

Search for the necessary words.
Найди выученные слова.

WEATHER WORDSEARCH

N	X	W	X	B	Q	D	I	V	S
Z	U	U	Q	Q	N	C	H	O	T
Z	U	G	Z	Y	S	J	U	C	O
Y	R	X	T	V	I	N	R	L	R
Q	K	I	S	Q	G	M	A	O	M
Y	H	W	U	C	M	I	I	U	H
N	J	S	N	O	W	I	N	D	G
B	H	D	J	L	A	J	N	Y	G
B	Z	L	P	D	R	K	J	Y	O
R	A	I	N	B	O	W	T	Q	F

CLOUD
COLD
HOT

RAIN
SNOW
STORM

SUN
RAINBOW
WIND

Task 5

Watch the weather for a week.
Write the weather word and a symbol for the weather each day.
Понаблюдай за погодой на протяжении недели.
К каждому дню подбери подходящее слово и значок.

Обведи лінії
та розмалюй.

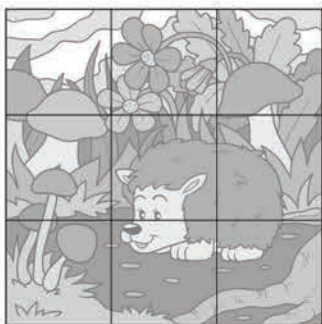
Вівця

ЗНАЙДИ 10 ВІДМІННОСТЕЙ

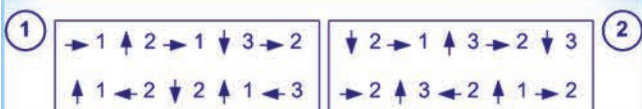
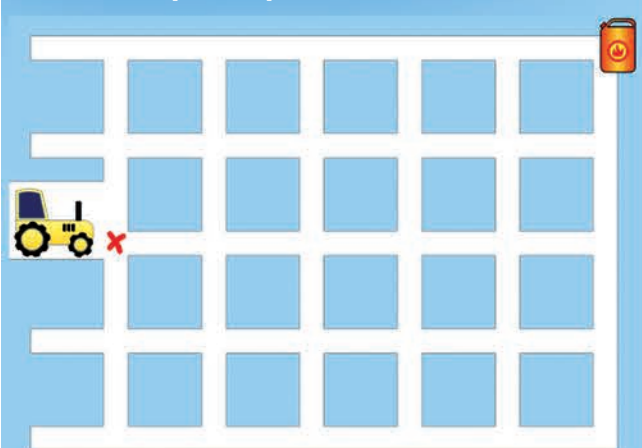

PUZZLE Склади пазл.

РАСШИФРУЙ КОД

Трактор нужно срочно заправить. Горючее находится в канистре. Трактор может поехать по двум маршрутам, указанным внизу. Выбери маршрут, который приведет трактор к канистре с горючим.

Хто такий «Івана 3:16»?

В одному з бідних кварталів Лондона зимової ночі поліцейський побачив на вулиці маленького хлопчика, котрий був легко одягнений і тремтів від холоду.

— Хлопчику, швидше йди додому, — сказав йому поліцейський. — Тобі не можна так пізно залишатися на вулиці.

— Сер, у мене немає дому і немає батьків, — відповів той.

Поліцейський вирішив допомогти дитині.

— У мене є друг, який допомагає безпритульним дітям, — сказав він. — Піди до нього!

І простягнув хлопчику папірець, на якому була написана адреса.

— А раптом він прожене мене?

— Не прожене, — усмінувся поліцейський. — Ти скажи йому, що тебе послав «Івана 3:16».

Хлопчик знайшов потрібний будинок і постукав у двері. Незважаючи на нічний час, йому швидко

відчинили. На порозі стояв господар дому.

— Що тобі потрібно, хлопчику? — привітно запитав він.

— Пробачте, сер, але «Івана 3:16» сказав мені прийти сюди! — боязко промовив хлопчик.

Почувши його слова, господар широко усмінувся.

— Заходь, будь ласка!

Він посадив дитину, що змерзла, біля сильно нагрітого каміну, а сам кудись пішов, пообіцявши скоро повернутися. Хлопчик дивився на веселі язички полум'я і думав: «Я не знаю, хто такий «Івана 3:16», але він може зігріти хлопчика, що замерз».

А потім до кімнати зайшла літня жінка, лагідно обняла хлопчика і повела до кухні — годувати смачною їжею. Коли він поїв, то подумав: «Я все ще не знаю, хто такий «Івана 3:16», але він може нагодувати голодного».

Потім його повели до ванної кімнати. І хлопчик знову подумав: «Який дивовижний цей «Івана 3:16»!

Господиня дала йому гарну піжаму і відвела до спальні. Там було красиве ліжко з накрохмаленими простиррадлами, товстою ковдрою і м'якою подушкою.

— Лягай спати. Це твоє ліжко, — сказала жінка.

Хлопчик ліг у ліжко, натягнув ковдру на підборіддя і, засинаючи, пробурмотів: «Я так і не дізнався, хто такий цей «Івана 3:16». Але я точно знаю, що він може дати відпочинок стомленому».

Турбота, чуйність, увага незнайомих спонукали хлопчика, якого ніхто ніколи не любив, замислитися: «Хто ж такий «Івана 3:16?»

А ви знаєте відповідь на це запитання? Якщо ні, то її ви зможете знайти в Біблії: «Бо так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожного, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16).

Так, це Ісус, Котрий любить кожного і дбає про всіх.

7 + 2 = ● • 15 + 6 = ● • 20 - 14 + 3 = ● • 17 - 9 = ● • 25 - 16 = ●

А скільки на картині зображено дітей?

●

Порахуйте, скільки зображено курочок та півників.

●

3 x 5 = ●

48 + 23 = ●

13 + 9 = ●

35 - 12 + 17 = ● • 18 + 4 = ● • 15 + 11 = ● • 28 - 7 + 5 = ●

Приклади

3 x 5 = ●

48 + 23 = ●

13 + 9 = ●

САМЫЙ ЗАМЕЧАТЕЛЬНЫЙ ГОСТЬ

— В старой Англии был такой обычай: молодые люди, объявившие о дне своего бракосочетания, вывешивали на двери своего дома список подарков, какие бы они желали получить. Приглашенные гости обязаны были прийти и выбрать один из этих предметов. Вычеркнув его из списка, они ставили рядом свое имя, тем самым оставляя обещание прийти на свадьбу.

Таким необычным рассказом начала урок Марина Александровна, учительница английского языка.

— Я бы в этом списке написал, чтобы мне подарили иномарку! — громко поделился своей мечтой с соседом Валентин. — И тот, кто бы поставил свое имя напротив этого подарка, стал бы самым замечательным гостем на моей свадьбе!

— А я бы написал, чтобы мне подарили компьютер! — ответил Валентину сосед.

— А я бы написал... написал... написал...

В классе поднялся такой шум, что Марина Александровна уже собралась собрать все дневники и записать в них замечания о плохом поведении на

уроке. Ребята совершенно забыли о том, что они на уроке!

Когда же класс наконец-то удалось успокоить, Марина Александровна выразила свое сожаление не только по поводу поднявшегося шума. Ей было очень досадно еще по одной причине: ребята собирались оценивать гостей по стоимости их подарков!

К сожалению, очень часто люди именно так и оценивают своих гостей — по их возможностям принести какой-то дорогостоящий подарок.

В Библии есть интересная история о том, как Иисус и Его друзья были приглашены на свадебный пир.

Жених и невеста, пригласившие на свадьбу Иисуса, вряд ли ожидали, что Он подарит им стадо овец, плодородный участок земли или хотя бы лодку. Они хорошо знали, что

семья Иосифа и Марии была небогатой. Приглашая их на свое торжество, они сделали это из чувства уважения и любви.

А представьте себе, если бы эти молодые люди действовали по таким соображениям, как представляли себе

ребята на уроке Марины Александровны. Раз Иисус и Его ученики не могут подарить богатых подарков, то и приглашать их на свадебный пир не стоит. Представляете, что бы тогда было в тот момент, когда на этой свадьбе закончились запасы вкусного напитка? Их семья опозорилась бы на всю округу! Но, к счастью, молодые были добрыми, бесхитростными людьми. Иисус с готовностью откликнулся на их приглашение. Он от всего сердца желал разделить радость молодых и с удовольствием помог им в нужный момент, превратив обыкновенную воду в чудесный виноградный сок. Христос действительно был самым замечательным Гостем, и не только на этой свадьбе, но везде, куда Его приглашали, потому что Он дарил людям тепло и радость.

Варежки-закладки

Обведи карандашом на картоне свою руку так, чтобы образовался контур варежки. Раскрась рукавички, соедини их небольшим кусочком бечевки или тесьмы.

Дві дощечки на ногах
Вміло їздять по снігах.
(Іжиг)

Я — істота нежива,
Я — істота снігова.
З кульок я складаюсь,
Діток потішаю.
(Сніговин)

(Ляливи)

Вона росте в лісах,
Гілочки всі у голках,
Взимку — як улітку,
Влітку — як узимку,
Падають сніжинки
На зелену

Доріжки

Дізнайся, хто дістанеться першим до фінішу.

Что неверно нарисовано на картинке?

Олена Снігур

Вероніка Дусь

Богдан Ковганов

Каріна Лаврека-Кайкуліна

Ілона Винниченко

Анна Карпінська

Ліда Колош

Олексій Лаврека-Кайкулін

Полліанна Колош

Еріка Колош

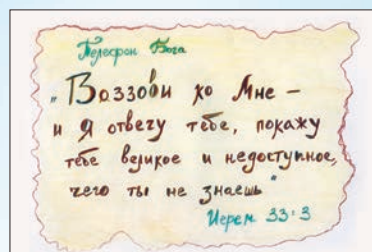
Роксолана Шевченко

Костя Реверук

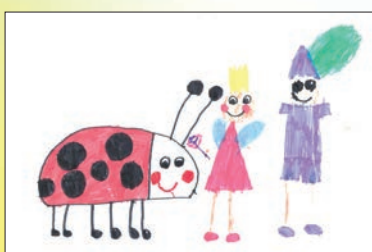
Юлія Бобонич

Сніжана Колош

Каріна Колош

Анастасія Федорчук

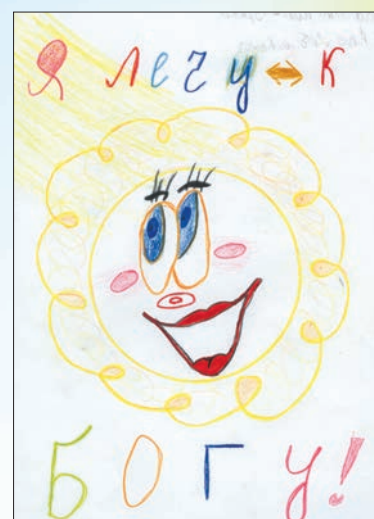
Павло Прокопчук

Семен Хрустальов

Людмила Лукаш

Юлія Сафонуєк

Норе.UA

В ГОСТАХ » ДОБРЯЧКА

Добрячок чекатиме тебе щонеділі о 14:20 на телеканалі «НАДІЯ»!

Малюнки читачів

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо, бажано друкованими літерами на зворотному боці кожного малюнка).

Рената Войцехович

Азал Ельдаров

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво «Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68
(044) 428-84-38

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Юлія Смаль
Над номером працювали:
Ольга Бокова, Інна Джердж (молодша)
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.
Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.

www.lifesource.com.ua
